

Додѣ още това приказваше Чичиканъ, ето че до-
карахъ и плѣнницѣтъ, които по злочестиятъ си
бѣхъ паднахъ въ рацѣтъ на татаритѣ. Най-напрѣдъ
докарахъ петминъ, и шестийтъ карохъ по-подирѣ
вързанъ. Тойзи, казуваше Чичиканъ, катѣ ни сочаше
шестийтъ отдалечъ още, много ея противилъ на
ювацитѣ и гы уморилъ доклѣ го хванѣтъ, за туй
го и вързали. О, Боже мой! Това е баща ми, из-
вика Лодовска; завтече ся къмъ него, и зе да го
пригрѣща, тогазь и азъ паднахъ на нозѣтъ му,
когато застанъ той прѣдъ Чичикана.

Ты ли си Пулосскій, попыта го татаринѣтъ, то ще
каже че срѣщаніето ви е честито. Слушай пріятелю,
нѣма освѣнь нѣколко минути отъ какъ прѣвъ пѣтъ
тя виждамъ и запознавамъ, и съвсѣмъ що съмъ чулъ
за тебе че си гордъ и упрямъ (хынаетинъ), не щѣ
ни да знамъ за това, почитамъ тя обаче, защото
имашъ сърдце и умъ. Момичето ти е хубаво и ду-
ховито, Любынскій е юнакъ; . . . негли и по-добъртъ
отъ мене, както мислѣж, слушай

Пулосскій едвамъ търпеше да слуша татарина,
недвижимъ отъ прѣхласваніе, смаянъ за това що
виждаше странно и нечакано за него зрѣлище, което
гледаше напрѣдъ си, и обладанъ отъ страшны подо-
зрѣнія, блѣснѣхъ мя съ отврѣщеніе. Е, клетнико! като
продаде отечеството си, единъ женъ, която тя обы-
чаше, одного мъжа, който съ благодареніе бы тя
ималъ за зеть, пристигналъ си до тамъ дѣто да ся
сѣдиниши съ разбойницѣтъ.